

„Și am văzut un înger stând în soare; și a strigat cu glas puternic, grăind tuturor păsărilor care zboară spre înaltul cerului: Veniți și vă adunați la ospățul cel mare al lui Dumnezeu.” (Apocalipsa, 19, 17)

ȘTIRI

• Anul acesta se împlinesc **380 de ani de când moaștele Sf. Cuv. Parascheva au fost aduse la Iași**, în 13 iunie 1641, ca dar al Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol pentru generozitatea domnitorului Vasile Lupu al Moldovei față de această Patriarhie, în vremea păstoririi Sfântului ierarh Varlaam, Mitropolitul Moldovei. Moaștele Sfintei Cuvioase Parascheva au fost așezate inițial în biserica Mănăstirii „Sfinții Trei Ierarhi” din Iași, iar din anul 1889 au fost mutate în noua Catedrală Mitropolitană din Iași, unde se află și azi, devenind ocrotitoarea Moldovei și călăuză a tuturor pelerinilor care caută sfințenia lui Hristos în Biserica Lui.

• Preoții din satul Colacu, comuna Fundu Moldovei, județul Suceava, au oficiat vineri slujba parastasului pentru avocatul **Traian Popovici, fostul primar al Cernăuților**, la 75 de ani de la plecarea sa la cele veșnice. Când s-a anunțat decizia deportării tuturor evreilor din Cernăuți, primarul a încercat să-i convingă pe guvernatorul Bucovinei și pe alți decidenți că producția de război a Cernăuților ar fi grav afectată de absența evreilor din oraș. Fără să-și pese de consecințe și ironii, Traian Popovici a reușit să obțină direct de la Generalul Antonescu **omiterea de la deportare a 20.000 din cei 50.000 de evrei din oraș**. Pentru câteva sute, primarul a creat o nouă categorie de exceptați, depășindu-și prerogativele, ceea ce avea să-i aducă ulterior o anchetă și pierderea funcției. Despre gestul său, Traian Popovici scria în memorii: *„E meritul tuturor generațiilor de preoți din care mă trag și care m-au învățat ce e iubirea de oameni, e meritul tuturor profesorilor de la liceul din Suceava, care m-au crescut în lumina frumoaselor virtuți...”*

• Arhiepiscopia Timișoarei și Centrul de Cultură și Artă al județului Timiș organizează **expoziția de fotografie „Banatul: casa cu două pridvoare”,** realizată în colaborare cu Institutul Cultural al Românilor din Zrenjanin, Serbia. Expoziția prezintă biserici românești din Banatul sârbesc. La Casa Națională de la Muzeul Satului Bănățean sunt expuse 40 de fotografii cu bisericile românești din Voivodina și din zona Făgetului.

• **Muzica bisericească georgiană** a fost inclusă în patrimoniul cultural imaterial al țării prin decizia premierului Gharibashvili. „Cântarea polifonică religioasă georgiană reprezintă una dintre principalele simboluri ale identității noastre naționale și, în același timp, una dintre cele mai mari realizări culturale ale omenirii”. Cântul georgian polifonic își are originea în Evul Mediu. Această tradiție muzicală este recunoscută de cercetători ca fiind una dintre cele mai vechi tradiții muzicale polifonice (cu origini din sec. V-VI d. Hr., dacă nu chiar mai timpurii).

Librăria LOGOS
ne recomandă

Sf. Chiril al Alexandriei,
Tâlcuire la Psalmi

Această traducere a Tâlcuirii chiriliene datorată marelui teolog Pr. Dumitru Stăniloae (1903-1993) este foarte putin cunoscută din cauza publicării numai în paginile unui periodic bisericesc, în perioada 1989-1993, ca atare, editura Doxologia a preluat-o în colecția Patristica, dimpreună cu bogatele sale note de subsol, făcând-o astfel accesibilă unui public mai larg.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 21 (XL) 13 iunie 2021

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

Cred în minuni și că Iisus Hristos, cu instinct de vânător, se va milui de mine, deși mă las atât de greu răpus de nesfârșita Lui iubire.

UN CREZ
în duhul Sf. Părinți de la Niceea

Cuvânt al mon. Nicolae Steinhardt

Cred în Sfânta Treime.

Cred într-Unul Domn Iisus Hristos, care neschimbat, din milă și iubire pentru noi, S-a întrupat spre a ne mângâia, a ne veni în ajutor și a ne da simțul demnității și nobleței. **Care pentru noi oamenii S-a urcat vitejește pe cruce**, deoarece n-a fost numai bun, blând și smerit cu inima, ci și, mai presus de orice, curajos. Care a mers către moarte nu numai ca un miel dus la junghiere, ci și ca un leu hotărât să înfrunte chinul. Care n-a vrut să pătimească măreț și solemn, ci să fie batjocorit și ocărât și să rabde până la capăt agonia cea mai cumplită și mai înjositoare din câte pot fi. Pentru ca astfel **să asume cel mai caracteristic dintre elementele condiției omenești: suferința**.

Cred în Duhul Sfânt, Care suflă unde și când vrea, spre scandalul și zăpăceala fariseilor și habotnicilor, Care, ca și Tatăl și Fiul, vrea altceva decât numai forme, filosofie, dovezi istorice și scripturistice. Căruia îi este lehamite de țapi și viței sub

orice chip, pricepându-se a-i desluși și identifica în formele lor cele mai moderne și mai neașteptate. Care **ne călăuzește modest și sigur, după dreapta socotință.**

Credința noastră nu se confundă cu „înalta spiritualitate”, nu urmărește o cunoaștere ocultă, o igienă mintală ori constituirea unei prime de asigurare la Judecata de Apoi și este străină de unele intransigențe naive, ca de pildă: eu nu mint (pe când monahul îmbunătățit din Pateric minte pentru a salva, la nevoie, viața unui om). Și nu se potrivește cu concepția pur organizatorică a Bisericii – juridică, rece, inchizitorială: frunți încruntate și grumaji țepeni; după cum nici cu hlizeala prostesc serafică ori neorânduiala și neastâmpărul. Nu se lasă înfrântă și convinsă de toate silniciile, durerile, nedreptățile și cruzimile lumii; crede în Dumnezeu adversativ: împotriva, în ciuda, în pofida lor, deși ele, vai, există cu prisosință.

Mărturisesc un botez spre iertarea păcatelor și dezrobirea de sub jugul prejudecăților, micimilor și meschinăriei, spre **adoptarea unor reacții creștinești în iureșul vieții de toate zilele.**

Sf. Prooroc Amos (15 iunie, sec. VIII î.Hr.)

Este unul dintre proorocii uciși pentru cuvântul rostit fără teamă în fața poporului evreu. Avertizările făcute de Dumnezeu printr-un simplu păstor de oi vor stârni pe cei vizați, spre uciderea proorocului. Cuvintele sale au rămas într-o carte a Vechiului Testament: ***„Căutați-Mă și veți fi vii! Căutați pe Cel care a făcut Orionul și Pleiadele, pe Cel care preface dimineața în întuneric adânc și întunecă ziua ca noaptea, pe Cel care cheamă apa mării și o varsă peste fața pământului. Domnul este numele Lui! Căutați binele și nu răul, ca să fiți vii și așa Domnul Dumnezeu Savaot va fi cu voi precum ziceți că este.”***

Nu aştept ca Dumnezeu să ne rezolve treburile noastre lumeşti, a căror înţeleaptă chivernisire ne revine nouă ca fiinţe înzestrate de El cu o minte raţională şi o inimă fierbinte. Nu dau treburilor acestora lumeşti mai multă însemnătate decât li se cuvine, dar nici nu le dispreţuiesc, deoarece ţin de creaţia divină. Iar **viaţa, defăimându-i deşertăciunile, o iau în serios, pentru că într-însa şi printr-însa ni se joacă soarta de veci.**

Cred în Biserică şi în Sfintele Taine, mă aştept ca Biserica să nu se amestece unde nu-i şade bine a interveni şi să păstreze cu sfinţenie cele duhovniceşti spre întărirea noastră. Totodată, contradictoriu şi paradoxal, n-o vreau nici oarbă şi nepăsătoare la păsurile credincioşilor şi la complicaţiile existenţei.

Mă rog fierbinte să fiu cucerit de Domnul Hristos şi slobozit din mrejele părelniciilor şi de frică, să mă port bine cu semenii, să mă învrednicesc de o ţinută nimerită unuia ce poate fi oricând numit prieten al Domnului şi să-mi fie nu numai faptele, ci şi gândurile curate şi onorabile.

Cred în minuni şi că Iisus Hristos, cu instinct de vânător, se va milui de mine, deşi mă las atât de greu răpus de nesfârşita Lui iubire.

Aştept, mort de spaimă şi plin de nădejde, Judecata de Apoi, ştiu că singurul lucru pe care îl ştiu este că Domnul e Calea, Adevărul şi Viaţa. Odată cu Dostoievski, cred că măcar de-ar fi adevărul altceva decât Hristos, eu tot voi rămâne, orice s-ar întâmpla, cu Hristos.

Mulţumesc puterilor cereşti că m-am învrednicit a crede, că mi s-a făcut această neasemuită onoare, şi din tot sufletul rostesc, strigând ca la Marcu 9, 24: „Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele."

TAINELE CREAŢIEI (4)

Din Omiliile

SF. IOAN GURĂ DE AUR şi SF. VASILE CEL MARE

Şi a zis Dumnezeu: "Să fie o tărie prin mijlocul apelor şi să despartă ape de ape!" Şi a fost aşa.

Ce înseamnă cuvintele „Să fie o tărie"? Este ca şi cum ar spune cineva cu glas omenesc: Să se pună între ele un zid, o îngrăditură, care să despartă apele. Şi ca să cunoaştem marea ascultare a stihiilor şi covârşitoarea putere a Creatorului, Moise a spus: „Şi a fost aşa". A spus numai şi fapta a şi urmat.

Tăria a numit-o Dumnezeu cer. Şi a văzut Dumnezeu că este bine (frumos).

După cum la facerea luminii a spus că este frumoasă, tot aşa şi acum la facerea cerului, adică a tăriei, ca să ne arate prin aceste cuvinte nemeşteşugita frumuseţe a cerului. Cine nu se va mira, cine nu se va minuna, că în atâta scurgere de vreme, cerul şi-a păstrat în floare frumuseţea lui şi cu cât trece vremea, cu atât se continuă şi frumuseţea lui? Ce poate fi mai frumos decât ceea ce a fost lăudat de Creator?

Cel care a creat cerul cunoştea, înainte de a-l crea, frumuseţea creaturii Sale, dar pentru că noi suntem oameni şi nu putem, din pricina slăbiciunii noastre, înţelege altfel, de aceea Dumnezeu a pregătit limba fericitului profet Moise să se folosească de aceste cuvinte pentru învăţătura noastră.

Şi a zis Dumnezeu: "Să se adune apele cele de sub cer la un loc şi să se arate uscatul!" Şi a fost aşa. şi s-au adunat apele cele de sub cer la locurile lor şi s-a arătat uscatul. Uscatul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări.

Dumnezeu dezbracă, ca să spun aşa, pământul, care era nevăzut, netocmit şi acoperit de ape, ca de nişte perdele, ne arată faţa lui şi-i pune nume. Iată că apoi şi apele au primit un nume. Precum un meşter mare, când are de făcut un obiect oarecare cu ştiinţa lui, nu dă nume acestui obiect până nu-l termină de făcut, tot aşa şi Stăpânul cel iubitor de oameni.

SFINŢI care au participat la Sinodul I Ecumenic din anul 325:

- SF. CONSTANTIN CEL MARE (care a convocat Sinodul)
- SF. IERARH NICOLAE
- SF. IERARH SPIRIDON
- SF. IERARH ATANASIE CEL MARE
- SF. IERARH ALEXANDRU AL ALEXANDRIEI
- SF. CUVIOS PAFNUTIE
- SF. IER. OSIE DE CORDOBA, SF. PAPĂ SILVESTRU (prin reprezentanţi), SF. IERARHI MARCU DE TOMIS şi TEOFIL (din zona Buzău)

Din prăpastia iadului, spre Cer

FERICITUL AUGUSTIN

(15 iunie 430)

Trăind în Africa, în secolul de aur al creştinătăţii, într-o lume zbuciumată şi în permanentă fierbere din cauza schimbărilor majore în societate, dar şi în biserică, Fericitul Augustin a avut parte de o trezire puternică dintr-o tinereţe plină de păcate. Lacrimile mamei Monica au mijlocit mult pentru întoarcerea fiului... Trecutul departe de Dumnezeu l-a urmărit apoi toată viaţa şi pocăinţa sa a fost pe măsură. Acest lucru este cuprins în ***Confesiunile*** *sale, pe care am fost îndemnaţi să le citim şi din care reproducem un fragment.*

„**Nu aş exista, Dumnezeul meu, nu aş exista deloc, dacă Tu nu ai fi în mine.** Sau, mai degrabă, nu aş exista dacă nu aş fi în Tine, din Care sunt toate, prin Care sunt toate, în Care sunt toate. Cine-mi va da să mă odihnesc în Tine? **Cine-mi va da ca să vii în inima mea şi s-o îmbeţi, ca să uit de relele mele** şi ca să îmbrăţişez singurul meu bun, pe Tine? Ce eşti pentru mine? Milostiveşte-Te de mine, ca să vorbesc. Ce sunt eu însumi pentru Tine?... Oare ar fi mică suferinţa dacă nu Te-aş iubi? Vai mie! Spune-mi, prin mila Ta, ce eşti pentru mine? *„Spune sufletului meu: mântuirea ta sunt Eu"*. Voi alerga după această voce şi te voi prinde. Nu ascunde de mine faţa Ta. Să mor, ca să nu mor, ca s-o văd.

Vreau să-mi amintesc urâciunile mele trecute şi deşertăciunile sufletului meu, nu pentru că le-aş iubi, ci ca să Te iubesc pe Tine, Dumnezeul meu. **Din dragoste pentru dragostea Ta fac acest lucru**, revenind pe căile mele pline de netrebnicie, în amărăciunea recugetării mele, **pentru ca Tu să mă îndulceşti, Tu, Dulceaţă neînşelătoare, Dulceaţă fericită şi sigură**, Care mă reculege de la împrăştierea în care cu înşelăciune am fost sfâşiat, în timp ce, depărtându-mă de la Tine Unul, m-am împrăştiat în multe deşertăciuni. Căci odinioară, în tinereţe, am ars de dorinţa de a mă sătura de plăceri infernale şi am îndrăznit a mă cufunda, ca într-o pădure, în felurite şi umbroase amoruri, iar înfăţişarea mea s-a urâţit şi am putrezit în faţa ochilor Tăi, dorind să-mi plac mie şi să plac ochilor oamenilor.

Am asurzit din cauza scârţâitului lanţului stării mele muritoare, pedeapsa îngâmfării mele, şi mă îndepărtam de Tine, şi Tu îngăduiai, şi eram zbuciumat şi mă împrăştiam şi curgeam în toate părţile şi fierbeam în desfrâurile mele, iar Tu tăceai. **O, târzie Bucurie a mea!** Tăceai atunci, iar eu mergeam mai departe de Tine, în mai multe şi mai multe seminţe ale durerilor, într-o mândră

înjosire şi neliniştită oboseală.

Unde eram şi cât de departe petreceam în exil, cât de departe de desfătările casei Tale, în acel al şaisprezecelea an al trupului meu, când am luat sceptrul asupra mea şi am dat mâinile întregi acelei nebunii a poftei destrăbălate prin ruşinea umană, dar nepermise de legile Tale? Şi ai mei nu s-au preocupat să mă ia în primire cu căsătoria, când mă prăvăleam, ci s-au preocupat numai ca să învăţ să fac un discurs cât mai bun şi să conving prin arta oratoriei.

Vai mie! Şi îndrăznesc să spun că Tu ai tăcut, Dumnezeul meu, când eu mă îndepărtam de Tine? Oare aşa este, Tu tăceai pentru mine? Şi **ale cui erau, dacă nu ale Tale, acele cuvinte pe care le-ai cântat în urechile mele prin mama mea, credincioasa Ta**, iar de acolo nu a coborât nimic în inima mea, ca să fac acel lucru. Căci ea voia – şi -mi amintesc cum în secret mi-a atras atenţia cu mare grijă - să nu mă dedau desfrâului...

În vecinătatea viei noastre era un păr încărcat cu fructe lipsite de ispite şi ca formă şi ca gust. Ca să-l scuturăm şi să luăm fructele, ne-am dus către miezul nopţii, noi o ceată de adolescenţi netrebnici, după ce prelungisem până atunci joaca prin pieţe, după obiceiul relei porniri, şi am luat de acolo uriaşe încărcături, nu pentru a ne ospăta noi, ci pentru a le arunca porcilor, deşi am mâncat ceva din ele, numai ca să facem ceea ce ne plăcea, prin ceea ce era oprit.

Iată inima mea, Dumnezeule, iată inima mea, de care Ţi-a fost milă pe adâncul prăpastiei. Acum, iată, să-Ţi spună Ţie inima mea ce căuta acolo, ca să fiu rău pe degeaba, iar cauza răutăţii mele să nu fie altceva decât răutatea? Urâtă era şi am urât-o, am iubit pieirea mea, am iubit decăderea mea, am iubit nu lucrul de la care cădeam, ci însăşi decăderea mea, suflet urât, care s-a depărtat de la tăria Ta spre pieire, care nu căuta ceva prin urâciune, ci urâciunea însăşi...

Doamne, ai milă de mine!"

Interviul săptămânii

NAȘTERE NATURALĂ *sau prin cezariană?* (2)

„Dacă asiști la o naștere naturală, vezi această frumusețe, pe care a rânduit-o Dumnezeu în corpul femeii."

Aceasta este a doua și ultima parte a interviului dat de ***dr. Luminița Sturz,*** *având ca subiect nașterea naturală și cea prin cezariană.*

Care sunt urmările cezarienei?

În primul rând, chiar dacă este nevoie de cezariană, din păcate nu se mai coase corespunzător. Aceasta înseamnă un uter slab în zona cicatricei, care, dacă se tot cezarizează, se poate ajunge inclusiv la scoaterea sa, adică la intrarea forțată a femeii în menopauză, chiar dacă are, să zicem, 30 de ani.

Un monah spunea că **gradul de inteligență al unei femei** (și al unui bărbat) **depinde de sănătatea ovarelor** (a testiculelor). Interesant! De ce? Pentru că hormonii din ovare se varsă în sânge și de acolo se distribuie într-o grămadă de locuri. Deci hormonii ovarieni nu sunt buni doar pentru ca femeia să aibă ciclu și să rămână gravidă, ci ei acționează asupra vezicii, la nivelul inimii, la nivelul creierului, etc. Menopauza normală înseamnă oprirea menstruației, dar ovarele vor produce în continuare hormonii de care are nevoie femeia. Ca atare, este important pentru femeie ca ovarele să rămână sănătoase.

De fapt sunt extrem de puțini medicii care fac de la 3 cezariene în sus. Ca atare, soluția oferită femeii este legarea trompelor. Aceasta presupune obturarea vascularizației care merge către ovare, deci femeia aceea va „merge" la relanti. De fapt, ce se întâmplă nu este legarea trompelor, ci tăierea lor. Ele se leagă într-o parte și se taie în partea dinspre ovar. Apoi femeia vine să aibă un alt copil, dar este prea târziu...

Care este relația mamei cu copilul?

O naștere naturală, ca să funcționeze, trebuie ca mama să-și pună sufletul pentru acel copil, să-l dorească. În momentul în care mama are anumite rezerve, o cantitate de egoism și nu vrea să se sacrifice pentru copil, niște lucruri se blochează. Poate să fie o femeie bună, dar are niște blocaje. Dacă mama își asumă cu totul copilul, chiar și după o cezariană lucrurile merg bine, cu atât mai mult după o naștere naturală. Tot organismul se reface mult mai rapid la mama care își asumă această jertfă, iar ea simte cu adevărat o împlinire, chiar dacă a fost nevoie de o cezariană.

Pe de altă parte, **la cezarienele programate, copilul nu este încă pregătit să iasă.** Am văzut cazuri în care s-a făcut incizia și în momentul în care medicul a vrut să scoată copilul, acesta s-a retras, ca și cum ar spune: *„Ce ai cu mine? De ce vrei să mă scoți deja?"* E ca și cum l iei prin surprindere, e ca un om trezit brusc din somn. Apoi uterul se poate încorda, este o istovire a organismului întrucât e supus unui greu înainte de vreme. Practic copilul dă clicul, nu mama; el declanșează travaliul când e copt, adică atunci când are o anumită maturitate să facă față la exterior.

Sunt copii care, și când se declanșează nașterea, tot așteaptă sau merg încet. Asta e ritmul lor! Fiecare suntem diferiți. Am avut o pacientă la al 8-lea copil și îmi spunea că nicio sarcină nu a durat atâtea ore. Așa era acel copil, dar când a fost pregătit, când și-a găsit locul, expulzia a fost extrem de ușoară, a ieșit firesc.

Așadar, de ce ar fi o naștere naturală de dorit?

Toate mamele cu care am vorbit miau spus că **a fost impresionantă traversarea, momentul în care ele simt că iese copilul, senzația organică**, respectiv punerea apoi a copilului pe mamă (ceea ce nu se întâmplă sau se întâmplă foarte rapid în cazul cezarienei). Aceste lucruri ajută mult copilul. Copiii născuți natural sunt extrem de prezenți, din primele clipe cu ochii mari și caută, caută. **Nașterea naturală îi face activi**, pe când după o cezariană, copilul nefiind implicat el însuși, este mai moale. Și mai e ceva: cred că copiii simt cine pune mâna pe ei și în ce fel.

Apoi, este un lucru minunat ce se întâmplă cu corpul femeii. Uterul se adaptează ușor-ușor la naștere, organismul se pregătește, iar când ajunge să fie pregătit, corpul intră ca într-o etapă de „silent", se reduc contracțiile. Este impresionant! Dacă asiști la o naștere naturală, vezi această frumusețe, pe care a rânduit-o Dumnezeu în corpul femeii.

Mamele trebuie să știe, să înțeleagă aceste lucruri și să-și dorească o naștere naturală, nu pentru că le spune preotul sau altcineva, ci pentru normalitatea și bucuria pe care le trăiesc atunci. De asemenea, ele trebuie să caute să-și asume întru totul maternitatea, ca pe o jertfă, atât în timpul sarcinii, cât și după ce s-a născut copilul.

Vă mulțumim!

Împărăția pământească sau cea cerească?

SF. CNEAZ LAZĂR, *martirul de la Câmpia Mierlei*

(†15 iunie 1389)

Cneazul Lazăr a fost unul dintre marii domnitori creștini ai Serbiei. Ștefan Lazăr Hrebeljanovici, după numele său întreg, s-a născut în satul Prilepac din Serbia în anul 1329. Tatăl său fiind cancelar imperial, tânărul a fost educat la curtea împăratului Dușan, în Prizren. Numit „prinț" de către succesorul lui Dușan, împăratul Ștefan Uros al V-lea, în anul 1370, Lazăr preia conducerea statului sârb.

Cneazul a arătat o mare iubire pentru Biserică. Imediat după ce a urcat pe tron, principala sa preocupare a fost să împace cât mai grabnic Biserica Sârbă cu cea a Constantinopolului, care, din anul 1352, încetase comuniunea din cauza proclamării Patriarhiei Serbiei de către împăratul Ștefan Dusan. El a trimis o delegație la Constantinopol, pentru a cere patriarhului încetarea conflictului sârbo-bizantin. Astfel, în anul 1375, comuniunea dintre sârbi și Constantinopol a fost complet refăcută.

În anul 1353, s-a căsătorit cu prințesa Milița care se trăgea din dinastia Nemania, împreună cu care a dobândit de la Dumnezeu șapte copii: cinci fete și doi băieți. Biserica Ortodoxă i-a canonizat atât pe soția sa Milița, care a murit ca monahie, sub numele de Eufrosina, cât și pe fiul cel mare al cneazului, pe despotul Ștefan, ambii fiind prăznuiți pe 19 iulie (1 august).

Sfântul Lazăr a ctitorit numeroase biserici și mănăstiri, atât în Serbia cât și în afara ei, în special în Țara Sfântă și la Muntele Athos, unde a reclădit mănăstirea Hilandar și a ctitorit mănăstirea Sfântul Pantelimon. În țara sa, s-a îngrijit să se ridice Mănăstirile Gornyak și Ravanița, care au rămas cele mai importante ctitorii ale sale.

Sfântul domnitor a întreprins mai multe campanii împotriva turcilor, însă se izbea mereu de dezbinările din sânul poporului său. În cele din urmă, a reușit să-și adune pe toți nobilii locului și conducătorii de oști la Krusevac, cerându-le să uite de disputele lor și să lupte împreu-

nă împotriva dușmanilor Crucii. În ajunul bătăliei, Îngerul Domnului i s-a arătat Cneazului Lazăr și l-a întrebat dacă preferă puterea pământească sau Împărăția Cerească. Cneazul a răspuns: **„Dacă aș prefera puterea pământească, aș avea ceva neînsemnat, stricăcios și vremelnic, în timp ce Împărăția Cerurilor este veșnică"**. Astfel, a ales împărăția cerească, primind provocarea la luptă din partea sultanului turc.

Știind că nu are sorți de izbândă împotriva turcilor, mult mai numeroși decât oștile sale, împreună cu ostașii săi s-a pregătit duhovnicește pentru măcel. El a primit Sfânta Împărtășanie în ctitoria regală Lazarița din palatul său din Krușevaț, împreună cu întreaga oaste sârbească, înainte de a porni la luptă împotriva necredincioșilor turci. Înfruntând armata sultanului Murad, care era de două ori mai mare, în câmpia Kosovo la 15 iunie 1389, domnitorul drept-credincios a fost decapitat, după ce a fusese rănit de șaisprezece ori în timpul bătăliei.

Înaintea execuției, atunci când și-a plecat capul spre sabie, s-a rugat, zicând: **„Făcătorule, Cel care judeci greșelile mele cele cu știință și cu neștiință, mă închin Ție și Te rog iartă ceea ce am făcut împotriva voinței Tale și mântuiește poporul meu sau mai degrabă poporul Tău!".** Când sultanul Baiazid a aflat cu câtă demnitate și-a acceptat moartea acest conducător creștin, a îngăduit să fie înmormântat cu onoruri în Biserica Înălțării Domnului din Prizren.

Un an mai târziu, când a fost dezgropat, din cinstitele sale moaște izvora o mireasmă minunată, trupul sfântului rămânând neputrezit. Moaștele au fost mutate la Mănăstirea Ravanița, unde se găsesc și astăzi. Sfântul Lazăr este prăznuit de Biserica Ortodoxă în ziua de 15/28 iunie, fiind socotit mucenic, căci a murit pentru credință.

Să avem rugăciunile lui!

I.G

Mâinile neputrezite ale Sf. Lazăr

AMMA SILUANA

(† 8 iunie 2021)

Maica Siluana Vlad a fost coordonatoarea Centrului de Formare și Consiliere „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil" și stareța Mănăstirii „Sfântul Siluan Athonitul" din Iași. S-a născut în anul 1944. A studiat filosofia la Universitatea din București. După absolvirea facultății, timp de un an a predat filosofia ca preparator la Universitatea din Galați. A început să se implice alături de tineri în acțiuni sociale, iar după 1990 a participat la fondarea ASCOR, filiala Galați. A intrat ca soră la Mănăstirea Buciumeni din județul Galați, apoi a mers la Mănăstirea Christiana din București. Aici și-a continuat activitatea caritabilă și socială, desfășurând acțiuni de binefacere în rândul copiilor străzii și oferind îndrumare tinerilor. În 2001 a primit tunderea în monahism, mutându-se mai apoi la Mănăstirea Jitianu de lângă Craiova. Cu binecuvântarea IPS Părinte Teofan, pe atunci Mitropolitul Olteniei, a înființat Centrul de formare și consiliere „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil", care funcționează la Iași din anul 2008. Odată cu mutarea la Iași, a înființa Mănăstirea „Sfântul Siluan Athonitul". În conferințele susținute, Maica Siluana a abordat teme precum: relațiile tinereții, treptele iubirii, familia în societatea de azi, sursa depresiei omului modern, cunoașterea de sine, viața duhovnicească și multe altele. Maica Siluana Vlad a trecut la Domnul marți, 8 iunie 2021, la câteva zile după ce împlinise 77 de ani.

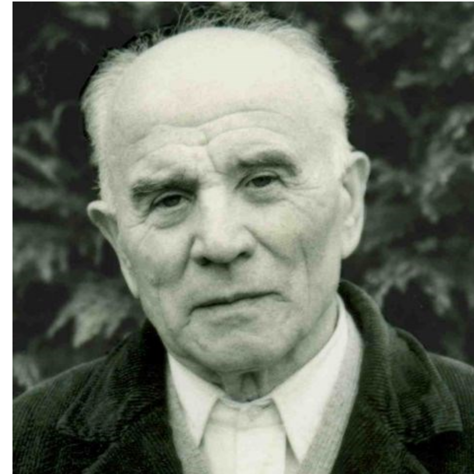
„**Dacă vrem să-L urmăm pe Domnul, noi trebuie să coborâm la iad**. Aceasta este mișcarea duhovnicească: coborârea. Dumnezeu ne urcă. Noi coborâm, Dumnezeu ne urcă. Libertatea noastră stă în coborâre. De ce? Nu ca să mă pedepsească Dumnezeu. Eu sunt cel din beci, cel cu gunoaiele, cu haznaua. Adâncul meu este o hazna. Atunci eu ce să fac? **Trebuie să intru acolo în haznaua mea și să ofer lui Dumnezeu să o curețe, să mă schimbe**. Eu am citit undeva la un sfânt, nu mai țin minte unde, că în rai, înainte de cădere, fructele și florile care mureau, care se veștejeau se transformau în mirosuri și atunci m-am gândit că omul mânca și sigur elimina resturile, că avea nevoie să mănânce din nou și acelea erau mirosuri de bună mireasmă, pur și simplu; dar acum am devenit o mașină de stricăciune. (...) Acuma gândul că Dumnezeu mă va transforma din nou într-un făcător de miresme, așa cum este Sfântul meu Siluan care, atunci când îi sărut bucățica de moaște, miroase miros de bună mireasmă. Chiar dacă eu nu ajung cum au ajuns sfinții, dar mă lipesc și eu de Sf. Siluan, ne lipim acolo de Măicuța Domnului și de cei care anume miros a Dumnezeu. Eu merit să fiu în adâncul iadului. De ce merit să fiu în adâncul iadului? Pentru că-L refuz pe Dumnezeu, pentru că încă ne împotrivim Lui. Cuvântul de care mă țin acum și vreau să tac cu el este acesta: **noi nu vom intra în iad pentru păcatele noastre, ci datorită nesimțirii noastre de a nu-L aduce pe Dumnezeu în iadul nostru, în haznaua noastră, de a nu-L întâlni acolo ca să ne scape, ca să ne vindece, ca să ne lumineze, să ne sfințească**."

„Fii ca tine, fii cum ești! Pentru că, numai fiind cum ești, vei putea deveni cum ești chemat de Dumnezeu să devii! Dacă vei încerca să te construiești după un model străin de cel sădit de Dumnezeu în tine de la zămislire, chipul Său în adâncul tău, vei rătăci și vei suferi mult. Asta e lucrarea noastră: să-L primim, să-I facem loc în noi! E atât de simplu! Adevărat că nu e ușor, dar El Însuși lucrează împreună cu noi la aceasta!"

***

„Aprinde-te de Duhul Sfânt, dă-ți cu parfumul rugăciunii, spală-te cu Spovedania, hrănește-te cu Mântuitorul și cere bucurie de la Dumnezeu și atunci vei fi frumoasă pentru privirea duhovnicească, iar ochiul lumesc o să zică: Ce urâtă pare asta și ce bucuroasă e!"

MĂRTURISITORII

Prigonit, dar nu părăsit...

TRAIAN DORZ, poetul Oastei Domnului

(†20 iunie 1989)

Părintele Mina Dobzeu, mare pătimitor în temnițele comuniste și duhovnic al neamului românesc, are câteva amintiri despre Traian Dorz:

„Îmi amintesc de fr. Traian Dorz că prin anii '62 l-am cunoscut la Stoienești, în Balta Dunării, în detenție. Eu ieșeam la muncă doar vara, o lună sau două, că nu rezistam la frig și nici la efort. Restul timpului eram ținuți în cabane, scoțându-ne la aer foarte puțin, fiind pedepsiți cumva că nu ieșeam la muncă. Și apoi, acolo ne întâlneam și ne întrețineam cu fr. Traian Dorz în discuții, meditații și cântări. O cântare preferată era „Iisuse al meu prieten drag / din zorii tinereții / cu Tine eu călătoresc / pân' la sfârșitul vieții".

Acolo în închisoare oficiam câte o slujbă. Dimineața făceam Utrenia, un acatist al Domnului Iisus și al Maicii Domnului, apoi Sfânta Liturghie, la care participa fr. Traian împreună cu alți credincioși din Oastea Domnului care făceau parte din grupul lui. Cu fr. Traian participam la meditații deosebite. Il spovedeam, îl împărtășeam și el îi învăța și-i îndemna să facă și ceilalți care erau cu el la fel. Îi îndemna să fie cu preoții și cu Biserica."

Mulți dintre noi am citit sau chiar am cântat versurile lui Traian Dorz: *Blândul Păstor, Copil iubit, Iisuse veșnic călător* și multe altele, care, deși poate simple, au atins inimile copilăriei noastre (duhovnicești), aducându-ne mai aproape de Dumnezeu. Iată mai jos două poezii:

TRENUL VIEȚII

Un lung tren ne pare viața.
Ne trezim în el mergând,
Fără să ne dăm noi seama,
Unde ne-am suit și când.

Fericirile sunt halte,
Unde stăm câte-un minut,
Până bine ne dăm seama,
Sună, pleacă, a trecut.

Iar durerile sunt stații!
Lungi, de nu se mai sfârșesc
Și în ciuda noastră parcă,
Tot mai multe se ivesc.

Arzători de nerăbdare,
Înainte tot privim,
Să ajungem mai degrabă
La vreo țintă ce-o dorim.

Ne trec zilele, trec anii,
Clipe scumpe și dureri,
Noi trăim hrăniți de visuri
Însetați după plăceri!

Mulți copii voioși se urcă.
Câți în drum n-am întâlnit,
Iar câte-un bătrân coboară,
Trist și frânt, sau istovit.

Vine-odată însă vremea,
Să ne coborâm și noi.
Ce n-am da atunci o clipă,
Să ne-ntoarcem înapoi?

Dar pe când, privind în urmă,
Plângem timpul ce-a trecut,
Sună goarna VEȘNICIEI:
Am trăit și n-am știut.

SUFERINȚĂ

Suferință...
crin din care Domnul Și-a-mpletit cununa
mulți te plâng când mergi la dânșii,
eu te cânt întotdeauna
căci în leagănul tău dulce
când m-a pus întâi durerea
am văzut la căpătâiu-mi,
veghetoare, mângâierea.

Suferință, soră scumpă
ce mă porți de-atunci cu tine
câte bucurii în suflet mi-ai dat tu printre suspine!
Tu m-ai învățat, ca umbre
și-amăgire și ispită -
să le văd pe toate câte vine lumea să-mi promită.

Și să aflu ce comoară e primirea
slavei sfinte
și cunoașterea iertării
și iubirea ei fierbinte
și-a încrederii odihnă și-alinarea
cea plăcută
care-o lasă Mâna dulce peste lacrima tăcută.

Tu mi-ai dezvelit în suflet zări necunoscute mie
gura, tu mi-ai pus să cânte
mâna, tu mi-ai pus să scrie
și-n iubirea armoniei salbe și cununi s-adune
fericit cu ele Chipul Domnului să-L încunune.

Suferință, suferință
astăzi când spre ceru-albastru
pe-a recunoștinței aripi
zboară gândul meu sihastru
eu Îl rog pe-Acel ce Crucea a purtat-o-n umilință
să mă facă să-ți știu prețul
și frumsețea, -
Suferință!...